

opusdei.org

Prelaatin kirje (1. lokakuuta 2018)

Opus Dein perustamisen 90. vuosipäivänä prelaatti kutsuu meitä mietiskelemään Jumalan lahjoja sekä uusimaan kiitollisuutemme.

2.10.2018

Rakkaat lapseni, varjelkoon Jeesus tyttäriäni ja poikiani puolestani!

Huomenna tulee täyteen 90 vuotta 2. päivästä lokakuuta 1928. Vähän sen jälkeen pyhä Josemaría kirjoitti:
”tuona päivänä Herra perusti

Työnsä, herätti eloon Opus Dein” (*Apuntes íntimos*, n. 306). Vietämme tätä vuosipäivää ilolla, joka on samaan aikaan kiitosta Jumalalle, sillä hän rikastuttaa kirkkooan jatkuvasti lahjoillaan ja karismoillaan: ”Kiittäkää Herraa, sillä hän on hyvä; sillä hänen armonsä pysyy iankaikkisesti” (Psalmi 118:1). Isämme eteen avautui suunnaton näköala: Jumala kutsui häntä työskentelemään kanssaan koko maailman lunastuksen hyväksi, ja Hän näytti, että se tapahtuisi ammatillisen työn ja arkielämän muiden olosuhteiden kautta.

Miettikäämme sitä tosiasiaa, että kyse on Jumalan aloitteesta: Hän itse *perusti Työnsä* – Opus Dein, Jumalan työn – ja Hän itse vie sitä eteenpäin. Niin kuin aina kirkon elämässä, tässä täyttyvät evankeliumin sanat: ”Tällainen on Jumalan valtakunta. Mies kylvää siemenen maahan. Hän nukkuu yönsä ja herää aina uuteen

päivään, ja siemen orastaa ja kasvaa, eikä hän tiedä, miten. Maa tuottaa sadon aivan itsestään, ensin korren, sitten tähkän, sitten täydet jyvät tähkään” (Mark. 4:26-28). Pyhä Josemaría teki kaiken minkä voi: hän rukoili ahkerasti, ponnisteli määrätietoisesti ja toteutti väsymätöntä apostolaattia. Silti hän oli aina vakuuttunut siitä, että tuo hänessä vaikuttava, sielujen palvelemiseen kehottava voima oli peräisin Jumalasta: ”Kiitän sinua, Herra, koska olet saanut minut ymmärtämään, että kaikki on sinun: kukat ja hedelmät, puut ja lehdet, sekä se puhdas vesi joka virtaa ikuiseen elämään. *Gratias tibi, Deus!*” (*En diálogo con el Señor*, s. 308). Jumalan armon ensisijaisuus on yhtä lailla totta kaikkien kristittyjen – jokaisen meistä – elämässä.

Jumalan lahjan mietiskelemisen lisäksi voimme uusia kiitollisuutemme siitä, että Jumala on

halunnut tehdä meistä
työtovereitaan (vrt. 2. Kor. 6:1). Niin
Hän on tehnyt meidän
mitättömyydestämme huolimatta.
Meistä voi joskus tuntua siltä, että
tehtävämme osana Jumalan
suunnitelmaa on epäolennainen;
kuitenkin Hän ottaa tosissaan
meidän vapautemme ja todellakin
luottaa meihin. Ajatelkaamme sitä
poikaa, joka osasi antaa vähän
omaisuutensa – viisi leipää ja kaksi
kalaa – Jeesuksen käsiin: tämän
anteliaan eleen kautta Kristus ruokki
suuren kansanjoukon (vrt. Joh.
6:1-13). Jumala luottaa samalla
tavoin meidän päivittäiseen
vastaukseemme; se koostuu monista
pienistä teoista, joiden arvo kasvaa
Jumalan armon voimasta. Ja niin
omistamme suurimmat
ponnistuksemme Hänen
etsimiseensä työssämme sekä
muiden ihmisten palvelemiseen,
pyrkien katselemaan Häntä ja
rakastamaan Häntä. Tällä tavoin

teemme tuhansin erilaisin tavoin
läsnäolevaksi sen valon ja lämmön,
jonka Hän on asettanut sydämiimme.
Kaikki tämä on lapsille ominaista
yhteistyötä, jota taivaallinen Isämme
käyttää tehdäkseen ihmeitä sieluissa.

Pian käynnistyy Roomassa
piispainsynodi, joka käsittelee
nuoria, uskoa ja kutsumuksen
etsimistä. Jatkakaamme rukousta sen
hyväksi, pyytäen Jumalalta valoa ja
sysäystä, jotta Jeesuksen viesti yhä
saavuttaisi monet nuoret miehet ja
naiset, ja jotta he päättäisivät seurata
häntä anteliaasti niillä monilla teillä,
joita kirkosta löytyy. Tämän
kirkollisen tapahtuman sijoittuminen
lähelle Opus Dein vuosipäivää voi
auttaa meitä näkemään oman
kutsumuksemme uudella innolla –
nuoren ja rakastuneen sydämen
innolla. Perustajamme ei koskaan
kadottanut sielunsa nuorekkuutta.
Hän joutui kohtaamaan lukuisia
kärsimyksiä ja vastoinkäymisiä,

mutta hänen rakkautensa Herraa kohtaa oli aina tuore. Hän ilmaisi elinvoimaisuutensa salaisuuden näin: ”rukoillessani alttarin juurella Jumalaa, joka ilahduttaa minun nuoruuteni (Psalmi 43:4), tunnen itseni sangen nuoreksi ja tiedän, etten koskaan tule pitämään itseäni vanhana. Sillä jos pysyn uskollisena Jumalalleni, Rakkaus tekee minut jatkuvasti eläväksi: nuoruuteni uudistuu niin kuin kotkan (vrt. Psalmi 103:5)” (*Jumalan ystäviä*, n. 31). Jos pysymme yhteydessä Herraan, tulemme aina olemaan nuoria, ja Hän jatkaa Työtään – joka on aina vanha ja aina uusi – eri paikoissa, eri kulttuureissa ja eri aikoina.

Yksittäisen ihmisen elämässä 90 vuotta on pitkä aika; sen sijaan Opus Deille se on lyhyt aika. Olemme vasta pääsemässä alkuun. Olkoon tämä meille muistutuksena saamastamme lahjasta sekä siitä kauniista

tehtävästä, jonka Kristus on uskonut
käsiimme.

Tukekaa minua vastedeskin
rukouksellanne. Ennen kaikkea
tukekaamme näinä päivinä Pyhää
Isää, jotta voisimme kaikki yhdessä
mennä Marian kautta Jeesuksen luo.

Teitä siunaa koko sydämestään

Isänne

Roomassa, 1. lokakuuta 2018

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
fi-fi/article/prelaatin-kirje-1-
lokakuuta-2018/](https://opusdei.org/fi-fi/article/prelaatin-kirje-1-lokakuuta-2018/) (10.4.2025)